

ΑΡΙΣΤΟ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Έν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ,
 ἔτησίᾳ δραχ. 10, ἑξαμηνία δραχ. 6.
 Έν ταῖς Ἐπαρχίαις,
 ἔτησίᾳ δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 7.
 Έν τῷ Ἐξωτερικῷ,
 ἔτησίᾳ φράγ. 16, ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ,

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λεπ. 40.
 Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
 Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μό-
 νον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπι-
 στολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ
 συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος
 καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΚΑΙ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΠΕΡΙΕΦΡΟΝΗΘΗ!

Όταν οἱ ἀρμόδιοι νὰ θέτωσι φραγμὸν εἰς πᾶσαν ἔκνομον καὶ ἀντισυνταγματικὴν πράξιν ἐπισπεύδωσιν αὐτοὶ οὗτοι τὴν κατάργησιν τοῦ Συνταγματικοῦ πολιτεύματος· ὅταν παρ' αὐτῶν τούτων ἀναιρεῖται ἡ σύμβασις καὶ ἐπιτρέπεται παρὰ τὸν δεδομένον ὄρκον ἡ ἀνατροπὴ αὐτοῦ, μηδεμίαν προσοχὴν διδόντων εἰς τὴν φωνὴν τοῦ ἔθνους, ἐπόμενον ἦτο νὰ ἴδωμεν καὶ τὴν ἐπιστήμην τοῦ Δικαίου γενομένην θύμα ἀποτόμου περιφρονήσεως ἐνώπιον ἀυθαιρέτου εἰμαρμένης.

Καὶ πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι ἡ ἐπιστήμη τοῦ Δικαίου δὲν ἠθέληεν ὑποστῆ τοιοῦτον περιφρονήσεως ράπισμα, ὅταν βλέπῃ περιφρονουμένην τὴν φωνὴν ὀλοκλήρου τοῦ ἔθνους· ὅταν βλέπῃ ἀνατρεπόμενα ἐπίσημα συμβόλαια, ὄρκους, θεσμούς καὶ πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς πολυπαθοῦς ταύτης χώρας; Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι ἐν τῇ ἐπιστήμῃ ἠθέληεν ὑπάρξει περισσότερος σεβασμὸς ἢ ἐν τῷ ἱερῷ Συνταγματικῷ οἰκοδο-

μήματι, ὅπερ ἀνηγέρθη διὰ τοῦ αἵματος καὶ τῶν ὀστέων τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους, καὶ τῷ ὄρκῳ, ὅστις ἐδόθη πρὸς ἀκριβῆ καὶ εὐλικρινῆ αὐτοῦ τήρησιν; Εἶναι λοιπὸν ἀναμφισβήτητον, ὅτι οὐδεμία φωνή, οὐδὲν δίκαιον δύναται νὰ ἰσχύσῃ ἐνώπιον ἀυθαιρέτου ἐξουσίας. Τὴν ἀλήθειαν ταύτην οὐδεὶς δύναται ν' ἀμφισβητήσῃ, καὶ ὁ ζῆτῶν τὴν κατῆχυσιν τοῦ Δικαίου καὶ τῆς ἀληθείας ἐνώπιον αὐτῆς μάτην κοπιᾷ. Τὴν ἀρχὴν αὐτὴν πρεσβεῦων ὁ Ἀριστοφάνης, ἀνεκαθεν ἐξέπεμπεν ἡχηρὰς φωνὰς κατὰ τῶν ἐπιδιωκόντων διὰ τοιούτων ἀσθενῶν μέσων τὴν ἀποσόβησιν τοῦ κινδύνου.

Πλανῶνται οἰκτρῶς οἱ νομίζοντες, ὅτι ἡ ἐξάντλησις ὅλων τῶν ἠπίων μέσων δύναται νὰ φέρῃ αἴσιον ἀποτέλεσμα· ἄς παρυσιάσωσιν ἐν κᾶν παράδειγμα, ὅτι τοιαῦτα ἀθνεῖν μέσα ἠδυνήθησάν ποτε νὰ καταστῶσι καὶ νὰ φέρωσιν ἀγαθοὺς καρπούς. Ἄλλως τε δὲ ἀλλοίμονον εἰς τὸ ἔθνος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐξαντλεῖται καθ' ἑκάστην ἀμυνόμενον διὰ τοιούτων μέσων ὑπὲρ τῶν καταπατωμένων δικαιωμάτων, ἀνευ τινὸς ἀποτελέσματος.

Όποτε ἡ ἰδέα τοῦ ἀπολυτισμοῦ λάβῃ σάρκα καὶ ὀστά καὶ ὁ κατὰ τῶν θεσμῶν δόλος συστηματοποιηθῆ· ὁπότε ἡ καλὴ πίστις ἀπαξ ἐκλείψῃ, ἡ σύμβασις ἀνατραπῆ καὶ ὁ ὄρκος καταπατηθῆ, εἶναι ἀσύγγνωστος μωρία νὰ ἐξακολουθῆ τις προσδοκῶν ἀγαθὸν παρὰ τοιούτων συμβαλλομένων τὸν ἱερὸν τῆς καλῆς πίστεως καὶ τῆς εὐλικρινείας δεσμὸν ἀνατρεψάντων. Ἡ μόνη σωτήριος ὁδὸς μεταξὺ τῶν συμβαλλομένων μερῶν, ὧν ἡ καλὴ πίστις ἐξέλιπεν, εἶναι ἡ διάλυσις πάσης ἐταιρικῆς σχέσεως καὶ ὁ ἐντελής αὐτῶν χωρισμὸς.

Ἐὰν λοιπὸν ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἔθνους ἦναι νὰ ζῆσῃ ὑπὸ τὸ κράτος Συνταγματικοῦ πολιτεύματος καὶ νὰ ἐξέλθῃ τάχιστα τῶν περικυκλούντων δεινῶν, ὀφείλει νὰ ἐνισχύσῃ αὐτὸ ἀποτελεσματικῶς. Ἐν ὅσῳ ὅμως ἐξαντλεῖται εἰς λόγους, διαμαρτυρήσεις καὶ ἀναφορὰς, αἰωνίως θὰ κατατρώχεται καὶ θὰ πάσχη ὑπὸ τὸ βᾶρος ἀυθαιρέτου ἐξουσίας, μέχρις οὗ ἐξαντληθῆ καὶ καταστῆ ἀνίκανον κρείττονος τύχης.

Κ Η Π Ο Σ

Τῷ ΕΛΛΗΝΙ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ ΖΗΣΗ ΣΩΤΗΡΙΟΥ.

Σ' ἐπῆραν τὰ γεράματα . . . ἐπέρασαν τὰ χρόνια
 Ποῦ σοῦ τραγοῦδαγαν γλυκὰ τῆς ἀνοιξίς τ' ἀηρόνια,
 Όπου τὰ βράχια πῆδαγες, πετοῦσες σὰν ξεφτέρι
 Καὶ τὸ σπαθὶ ἐφούχτωνες σὲ ἀνδρειωμένο χέρι.
 Περάσαν κείνοι οἱ καιροὶ, περάσανε τὰ χρόνια
 Όπου ἀστράφταν τὰ σπαθιά, βρουντοῦσαν τὰ κανόνια.

Τώρα δὲν εἶναι Ὀδυσσεὺς, δὲν εἶναι Κατζαντώνης,
 Δὲν εἶναι Διάκος, Μπότσαρης, Πλαπούτας καὶ Μηλιώνης.
 Τώρα ἡ πλάσι ἀλλάξε. . . Τώρα μικροὶ μεγάλοι
 Ἔχουν γεμάτο γράμματα, σοφία τὸ κεφάλι,
 Καὶ μὲ τὴ γλῶσσα ξέρουνε παλάτια γιὰ νὰ φτιάνουν,
 Μὰ τὸ τουφέκι, τὸ σπαθὶ δὲν ξέρουν πῶς τὸ πιάνουν.

Πᾶνε οἱ ἄνδρες ποῦ σπαθὶ ἐμάθηναν μονάχοι·
 Τώρα ἐφύτρωσαν κομψοὶ, μεγάλοι μονομάχοι
 Ποῦ τοὺς ἐμάθαν τὰ σπαθιά οἱ Φράγχοι νὰ σταυρώνουν,
 Γιὰ ἕνα ψιπὶ νὰ πιάνωνται, νὰ σκούζουν, νὰ μαλλώνουν,
 Ἐπέρασαν ἀγύριστα τῆς δόξης σας τὰ χρόνια . . .
 Τώρα μᾶς τρώει ὁ Φραγκισμὸς κ' ἡ μαύρη ἢ διχόνοια.

Ἡθελα, γέρο, νὰ ξερα τί ἔχει ἡ καρδιά σου,
 Σὰν βλέπεις ἀνανδρα, δειλὰ τὰ τωρινὰ παιδιὰ σου
 Ποῦ μοναχὰ ἡ γλῶσσα τοὺς ξέρει πολλὰ νὰ λέη
 Καὶ μία σπύθα λεύτερη τὰ στήθια τοὺς δὲν καίει.
 Τίς ξέρει ποῖὰ στοχάζεσαι καὶ πόσα παλληχάρια
 Σὰν ἦσαι στῆς Ἀκρόπολις ἀπάνω τὰ λιθάρια;

Περπάτει, γέρο Ἄετὲ, ἐμπρὸς, ἐμπρὸς περπάτει
 Καὶ στὴ σημερινὴ γενεῖά μὴ βίχνης ἕνα μάτι.
 Μὲ φουστανέλλα κλέφτικη, σπαθὶ καὶ μπαγιονέττα,
 Εἰς τοὺς παληροὺς σου τοὺς καιροὺς, γέρο πατέρα, πέτα.
 Περπάτει στῆς Ἀκρόπολις ἀπάνω τὰ κοτρόνια
 Καὶ λέγε πῶς ἀπέρασαν τῆς δόξης σας τὰ χρόνια.

ΤΟ ΠΑΣΧΑ.

ΥΠΟ ΗΛΙΟΥ ΤΑΝΤΑΛΙΔΟΥ.

Μύρις' ἡ δάφνη· ἔς τοὺς ναοὺς, Χριστὸς Ἀνέστη φάλλον,
Χαρᾶς τραγοῦδι ἀγάπη μου, ἀρχίνησε καὶ φάλλε!

Βλέπεις χορούς; Βλέπεις φιλιὰ;
Ἦλθ' ἡ γλυκειά μας Πασχαλιά!

Λουλούδια τῆς Ἀνοιξέως ἔς τὸ μέτωπόν τους βάλλουν,
Καὶ ἔς τὸ δικό σου βάλλε.

Χριστὸς Ἀνέστη!!.. νὰ ἰδῶ τί θὰ μὲ πῆς καὶ τώρα;
Ὁ ἐν Χριστῷ μας ἀσπασμὸς ἐκ τρίτου δὲν θὰ γένη;

Στάσου μὴ φεύγῃς τὸ φιλί,
Στάσου μαριόλιχο πουλί!

Στὰ χεῖλή μου ἡ φιλικὴ ψυχὴ μου τὰ πυρφόρα
Χειλάκια σου προσμένει.

Βλέπεις χαραῖς; ἀκοῦς φωναῖς; διὲ τὰ παιδιὰ τὰ ξένα,
Ἐδῶ κ' ἐκεῖ εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Ἐκκλησίας φιλιοῦνται,

Ἡ Πασχαλιά δὲν σὲ κινεῖ;
Καὶ σὺ δὲν εἶσαι χριστιανή;

Σ' ἐνήστευσα τόσον καιρὸ, καὶ τώρα δι' ἐσένα
Τὰ μέλη μου κλονοῦνται.

Φέρε τὰ κόκκινα τ' αὐγά, κ' ἔλα νὰ κτυπηθοῦμε.

Ἐνα φιλί, ἂν νικηθῆς, στοῦ γέλιου τὸ λακκάκι....
Πέσ' ἀπὸ κάτω μὲ τ' αὐγὸ....

Ἴδου σ' ἐτσάκισα ἐγώ!

ὦ! ὦ! τὴν συμφωνίαν μας λοιπὸν νὰ μὴ ξεχνοῦμε!
Δὸς, δὸς με τὸ φιλάκι.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.

Σὰν Χριστιανὸς ποῦ εἶμαι
Ἐπροχθὲς τὴν Κυριακὴν
Στὴν Ἁγίαν Εἰρήνην πῆγα
Μὰ δὲν ἐχωροῦσε μύιγα,
Ἀπ' τὸν κόσμον ποῦταν κ'εῖ.

Μπῆκα μέσα μὲ εὐλάβεια,
Στάθηκα σὲ μιὰ μεριά!..
Τί μεγάλη Ἐκκλησία!
Τί πολλὴ φωτοχυσία!
Τί λαμπάδες! τί κεριά.

Ἀπ' ἐδῶ πολλοὶ γαλάντες,
Νέοι ἀξιωματικοὶ
Μὲ σπαθὶ καὶ μὲ κορῶνα
Ἐμπροστὰ σὲ μιὰ εἰκόνα
Ἐβλεπαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

Ἀπ' ἐκεῖ εἰς τ' ἄλλο μέρος
Φαναριώτισσες πολλαῖς
Μὲ καμπέλα καὶ ταντέλαις
Καὶ μαχριαῖς μαχριαῖς κορδέλαις
Ἐγέλοσαν σὰν τρελλαῖς.

Ὅταν εἶδα ὅμως μία
Νὰ κῦττᾷ πολὺ γλυκὰ
Ἐνα νέο παλληκαρί
Ὅπου μὲ μεγάλη χάρι
Φόραγε στρατιωτικά.

Στογασμὸ κακὸ στὸ νοῦ μου
Ἐβαλα καὶ πονηρὸ,
Κ' εἶπα τότε κατὰ μόνα
«Διατί κ' ἐγὼ κορῶνα
Καὶ σπαθὶ νὰ μὴ φορῶ;»

ΤΗ ΠΕΡΙΟΥΜΩ ΔΥΑΔΙ.

Χαῖρε Δυάς, ἐκπέμπουσα καταστροφῆς κρατῆρας
Καὶ συκρατοῦσα σύμπαντας εἰς τὰς στερβὰς σου χεῖρας.
Χαῖρε Δυάς, ἡ χέουσα ἀκτίνας πανσοφίας,
Καὶ συγχωροῦσα τῶν πολλῶν τὰς ἀνοσιουργίας.
Χαῖρε Δυάς τρισπόθητος, Δυάς τριπμακαρία,
Ἡ ἀποδείξας ἐναργῶς τί ἐστὶν ἀπαρτία.

Χαῖρε Δυάς, ἡ ῥήτορας πολλοὺς συναγαγοῦσα
Καὶ τῶνεὺςρόφων τῶν γλωσσῶν τὸν χειμαρρὸν κρατοῦσα.
Χαῖρε, ἡ κατωρύξατα τὸ Σύνταγμα εἰς τάφον,
Πληροῦσα τὰ βαλάντια τῶν δημοσιογράφων.
Χαῖρε Δυάς τρισόλβιος, ἐκπλήξατα τοὺς πάντας,
Καὶ σαγηνεύουσα πολλοὺς στωμύλους συκοφάντας!.

ΠΑΤΗΡ ΚΑΙ ΥΙΟΣ.

ΔΑΜΩΝ.

Ζῆθι, γενναῖε νεανία, ὁ πατὴρ ραδίως σοὶ
παρέξῃ τὴν θυγατριδὴν. Οἰκόςτιον νυμσίον
ὡς ἡμᾶς, προικὸς, οὐδενὸς δεομένου ἐξευ-
ρίσκει δυσχερῶς.

ΜΕΓΑΚΛΗΣ.

ὦ τῆς λαυροσομίας σου γλωσσοκόπιδα.

ΔΑΜΩΝ.

Τὸ δεῖπνον ἐνιαυτὸν ἄς διαρκέσῃ. Εὐδαί-
μων, μὰ τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον, ἐγὼ, οὐχὶ
διότι εἰς τὸ συμπόσιον θέλω δειπνήσῃ, ἀλλὰ
θὰ διαρραγῶ ἂν θεὸς θέλῃ. Γένοιτό μοι δὲ
τοιούτου θανάτου νὰ τύχῃ.

ΜΕΓΑΚΛΗΣ.

Αἰ σίγα πλέον, κοιλιοδαίμων, ταγινόκνι-
σοθηρα, γαστέρα τὸ σῶμα ὅλον ἔχεις.

ΔΑΜΩΝ.

Ναί, ἀγαπῶ τοῦ βίου τὴν ὑγρότητα, ἢν
σὺ νὰ θάψῃς θέλεις μετὰ σοῦ.

ΜΕΓΑΚΛΗΣ.

Κοινὰ λαλεῖς, μὰ τὸν γαστρόπτην μά-
γειρον ὀνητέ.

ΔΑΜΩΝ.

Πῶς ἀγνοεῖς, ὅτι τὴν ἀσωτείαν νῦν, ὑ-
γρότητα προσαγορεύουσί τινες;

ΕΥΡΥΜΕΔΩΝ.

Ἀληθῆ, Δάμων, λέγεις. Καὶ ἐγὼ ποτε
πεῖραν ἐπιθυμῶν τοῦ βίου λάβω, ὃν συνε θί-
ζουσιν ὑγρὸν νῦν νὰ καλῶσιν, ἡμέρας τρεῖς
ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἔλθῶν, εὔρον ἐξ ἐνὸς ἐργα-
στηρίου μόνον, διδασκάλους τριάκοντα τοῦ
βίου σου.

ΔΑΜΩΝ.

Εὔγε. Μελίττιον στόμα ἀνοίγεις. Ὑμῖν
ὁ βίος μετὰ γέλωτος καὶ τρυφῆς ἄς παρέρ-
χῆται, μόνον ἔργον ἔχοντες, παιδιάν, ἀδρὸν
γελάσαι, σκῶψαι τινα, ἐκπιεῖν πολύν. Δὲν
εἶναι τερπνὸν τοῦτο; Ἐγὼ μετὰ τὸ πλου-
τεῖν, δεῦτερον τὸν βίον μας τοῦτον τὸν μα-
λακὸν ἀγαπῶ.

ΜΕΓΑΚΛΗΣ.

Γαστρίμαργε, ἀπέραντον τὴν δειπνολο-
γίαν ἔχεις. Μὴ ἐκ τῆς Ἀγορᾶς τρικότυλον

οἶνον ἢ μύσκελον ποιῶν, ἤλθες καρθηβαρῶν
καὶ οἰναχθῆς τοιαῦτα ἀθυροστομῶν;

ΕΥΡΥΜΕΔΩΝ.

Οὐχί· ἀλλ' εἶδὲ τις αὐτὸν ὡς ἀγορᾶς πε-
ρίτριμμα εἰς τὰ ταβερνία μόνος κυλιόμενον
τὴν νύκτα ὄλην χθές. Εἶτα δὲ εἰς τῶν ἀμνη-
στεύτων γυναικῶν τὰς θύρας ὡς γαῦρον μο-
λοσσὸν περιφερόμενον.

ΔΑΜΩΝ.

Θὰ ἔχῃς σχέσεις ὑψηλὰς ὡς φαίνεται
μετὰ δολόπων.

ΕΥΡΥΜΕΔΩΝ.

Μὰ τοὺς Ἀγρίους θεοὺς, τὰ Κιμώνια ἐ-
ρείπια δὲν ἀγαπῶ.

ΜΕΓΑΚΛΗΣ.

Σιγατέ, ἄνδρες ἠθικοδιδάσκαλοι. Τὰ σκώμ-
ματά σας σφόδρα ἦν Μελιρικά. Ἄγωμεν εἰς
τὴν Ἀγορὰν, πλήθουσα ἦν. Ἀνάγκη νὰ προ-
λάβωμεν, ἐὰν ἰχθὺς τὸ δεῖπνον θέλωμεν κα-
λοί. (ἀκολουθεῖ).